

az önök feltételezett szobáiba.
 Hol vagytok, didergők? A télnek
 nyoma sincs, a fekete jégcsapok sora
 az igazi fák ágait jelenti,
 fák, igen, rengeteg fa.
 Égtünk a gúnytűző kályhákban
 mi, felnőtt emberek,
 mi, emberek, akik egy történelmi pillanatban
 hiszékenyen s dadogva azt hittük, nincs
 aki melegítse a gazdátlan kályhákat.
 Egy erdőben, nyáron, mikor az égi madarak
 az isten szép veritékcseppjei
 körül keringnek,
 egy erdőben, a fullasztó kánikulában —
 ropogtunk a kályhákban, a nevetséges kályhákban,
 s derekunk a goromba tréfa,
 a megalázás tüzét élesztette.

Hol vagytok, didergők? Még halljuk
 tisztások hűvösébe
 rejtett hahotázásokat.
 S félig üszkösödött fejünkkel,
 lángoló lábbal, e hamuvá égett
 kezekkel integetve
 utánatok eredünk az erdőben,
 lobogva, láng láng mellett,
 az erdőben, amely most
 maga is lángolni kezd romjain
 a gúnytűző kályháknak, melyekbe minket bezártak
 egy történelmi pillanatban.

(Ritoók János fordítása)

*

Adrian Păunescu. 1943-ban született. a bukaresti egyetemen román irodalmat tanult.
 Jelenleg a *Luceafărul* folyóirat főszerkesztő-helyettese. Első verskötete (*Ultrasentimente* —
 Az érzelmeken túl) 1965-ben jelent meg, s azóta is verseivel, különösen pedig irodalmi
 interjúival rendszeresen jelen van a romániai szellemi életben.

CEZAR BALTAG

A haza

Itt van az én napom,
 itt vannak a barátaim és a kutak,
 a látóhatár itt hol körré,
 hol dombbá, hol szívvé változik,
 szüleim szüleitől itt
 szálltak el sorra a napok,
 itt mondták ki a szokat, darvadozva itt váraкоztak,
 zápor zuhogott, szenvedély világolt,
 s régvolt fakoronák árnyékában
 régvolt homlokok itt vigyázták az órák vonulását.

*A Holnap volt akkor az én szívem,
Holnap volt akkor a testem,
meg nem született időt melegített a vérem,
ki nem ejtett hangom ki sem hajtott ágakat
ringatott a magok méhében.*

*Itt tüzet gyújtottak, és földülták a tűzhelyeket,
kimondták a szókat, és elföldelték a homlokokat,
nappalok s éjszakák váltakoztak,
és hömpölyögtek a folyók,
régvolt fakoronák árnyékában a régvolt szerelmek
sorra elküldték nekem a hallást és a látást,
a hangom és a hajam színét, a szavakat
és lépteim nesztét
a jelen gyepszönyegén.*

*A látásom — tünékeny,
a hallásom — múlandó,
a vérem a legcsodálatosabb utazás
az édes Holnap szíve felé, amelyet
fiamnak fogok nevezni:
neki adom a szavaimat s a szemem színét,
fénylő napomat és a folyókat,
neki adom a nevemet,
az emlékezetemet,
a győzelmeimet,
itt, e tájakon,
ahol én továbbra is
kör és domb és szív leszek.*

(Jancsik Pál fordítása)

*

Cezar Baltag 1939-ben született Malinesti községben (Galac megye). Filológiát végzett. Első versei a *Tinărul scriitor* és a *Gazeta Literară* hasábjain jelentek meg 1957-ben. 1967-ben Országos Írószövetségi Díjat kapott.

Kötetei: *Comuna de aur* (Az arany falu, 1960), *Vis planetar* (Álom a bolygón, 1964), *Răsfringeri* (Visszatükrözések, 1966).

VERONA BRATEȘ

Ideg

*Zsibongások.
Pattanásig megfeszített ij.
Örökmozgás.*

*És álomtalanság.
És a csönd hiánya.*

*Mind egybeforrt, feszenszeng
e belső hangban.*

A szívemen átrobban.

*Izzó lüktetés az éjszaka.
Reggelig hallgatóm ereim lobogását.*